

al-Fatihah och dess vederläggning av ateism

Imām Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah

En förklaring av Sūrah al-Fātiḥahs förkastande av ateism med bevis för Allahs existens och herravälde över denna värld.

De ord som utgör Sūrah al-Fātiḥah vederlägger fullständigt alla falska ideologier. Vi säger [angående detta]: mänskligheten är av två kategorier: antingen fullt tillfredsställd och helhjärtat nöjd med den Uppenbara Sanningen [dvs. Allah], eller i ett tillstånd av trotsig förnekelse angående Honom.

Imām Ibn Al-Qayyim [d. 751 AH]

Sūrah al-Fātiḥah innefattar bekräftelse av Skaparens existens och vederlägger de som har valt att förneka Honom genom att bekräfta Hans herravälde över varje skapat ting i existensen. Begrunda tillståndet hos hela denna existens, dess höga delar och det som är lägre än det, [låt ditt sinne] omfamna varje del av den, du kommer att finna att den står som

ett vittne till Den som frambragte den, skapade den och innehar absolut herravälde över den.

Således är ett trotsigt förnekande av dess Frambraggare och ett avfärdande av Honom att förneka kunskapen [om denna existens] i sig, eftersom det inte finns någon tänkbar skillnad mellan dessa två negationer. Snarare är skapelsen ett bevis för skaparen, verkan bevisar förekomsten av handling och Frambraggaren [av skapelsen] förklarar skapelsens egna tillstånd såsom det belyses av ett oblandat, upplyst, upphöjt intellekt. [Metodologin] hos denna korrekta, naturliga disposition hos människan är mer uppenbar än dess motsats. Följaktligen bevisar de kunniga, innehavarna av insiktsfullt tänkande, Allahs existens genom övervägande av Hans handlingar och det Han har frambragt, medan andra tittar först på skapelsen och dess utformning innan de bevisar Hans existens.

De är två utan tvekan giltiga, sanningsenliga sätt [att sluta sig] och Koranen innefattar dem båda. Vad gäller [primär] användning av [skapelsens] utformning är det en frekvent illustration. Även om [sättet] att använda Skaparen [primärt i slutledningskedjan] är ytterligare en nivå av prestige. Detta antydes av sändebuden som sade till sitt folk:

أَفِي اللَّهِ شَكٌّ

"Kan det finnas tvivel om Allah?" [Ibrāhīm, 14:10]

Det vill säga, skulle du kunna hysa tvivel angående Allah på ett sådant sätt att du bör begära bevis som skulle bevisa Hans existens? Vilket bevis kunde vara mer uppenbart och sunt än föremålet för just detta tal [Allah Själv]? Hur skulle du kunna begära bevis för det som är det mest uppenbara med det som är obskyr [i jämförelse]? De informerade dem sedan om beviset genom att följa detta med att säga:

فَأَطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

"Skapare av himlarna och jorden?" [Ibrāhīm, 14:10]

Jag hörde Taqī al-Dīn Ibn Taymiyyah (Må Allah rena hans själ) säga:

"Hur kan man söka bevis för Den som Självt är ett bevis för allt annat?"

Han brukade frekvent använda dessa poetiska verser i belysningen av detta:

*"Sinnen kan i sig inte hålla några tankar av tänkbar giltighet...
Om det kräver bevis för att fastställa dagens uppenbarelse."*

Det är välkänt att den Allrahögste Herrens existens är mer begriplig för [oblandade] sinnen och dispositioner än dagens uppenbarelse i sig. Således bör anklagande klander falla på varje intellekt eller disposition som finner Hans existens ett obegripligt ideal.

Slutnoter:

Källa: Tafsīr al-Qayyim: 50-51